

ΙΔΡΥΣΗ ΕΘΝΙΚΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΡΙΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΗΣ ΒΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Η Γενική Γραμματέας Ισότητας κ. Έφη Μπέκου ανακοίνωσε –στο τέλος των εργασιών της Ευρωπαϊκής Συνάντησης Εμπειρογνομώνων για την αντιμετώπιση της βίας κατά των γυναικών (30-31 Μαΐου 2003)– την ίδρυση Εθνικού Παρατηρητηρίου, αποδεχόμενη σχετική πρόταση του Ευρωπαϊκού Λόμπυ Γυναικών. Το Παρατηρητήριο θα ενισχύσει οικονομικά η Γενική Γραμματεία Ισότητας.

Από το 1997 είχε ιδρυθεί από το Ευρωπαϊκό Λόμπυ Γυναικών (EWL) στις Βρυξέλλες το «Ευρωπαϊκό Παρατηρητήριο για τη βία κατά των γυναικών», με συμμετοχή 15 γυναικών εμπειρογνομώνων, μία από κάθε Κράτος-μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, με σκοπό την καταπολέμηση αυτής της βίας με διάφορες πολιτικές.

Με την πάροδο του χρόνου κρίθηκε αναγκαία η ενδυνάμωση αυτού του οργάνου με παράλληλη ίδρυση Εθνικών Παρατηρητηρίων για αποτελεσματικότερη δράση σε κάθε χώρα και τη δημιουργία μηχανισμών παρακολούθησης των δράσεων αυτών. Τα Εθνικά Παρατηρητήρια θα συνεργάζονται μεταξύ τους, θα ανταλλάσσουν εμπειρίες και πληροφορίες και θα συντονίζουν τις δράσεις τους για την επίτευξη των καλύτερων δυνατών αποτελεσμάτων.

ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟ ΤΜΗΜΑ ΤΟΥ ΣΔΓ

Το Νομικό Συμβουλευτικό Τμήμα του Συνδέσμου για τα Δικαιώματα της Γυναίκας, λειτουργεί από τις αρχές της δεκαετίας του 1980, λίγο πριν από τη μεταρρύθμιση του Οικογενειακού Δικαίου. Ζήτησαν συμβουλές και νομική συμπαράσταση 1834 γυναίκες, μέχρι την Τετάρτη 21 Μαΐου 2003. Έχουν πάντα ένα πρόβλημα με το σύζυγο ή με τον σύντροφο μιας ελεύθερης σχέσης, πολύ πιο σπάνια.

Δέχθηκαν βία όλων των μορφών, σωματικές κακώσεις, βαριές και λιγότερο βαριές, βία ψυχολογική, οικονομική, σεξουαλική. Οι γυναίκες ήταν στη μεγάλη, συντριπτική τους πλειοψηφία (86%), άνεργες ή με κάποιο περιθωριακό επάγγελμα προέκταση συνήθως του επαγγέλματος που δηλώνουν: «Οικιακά». Όλες επιθυμούν να εργασθούν και μετανιώνουν για τη δουλειά που κάποτε εγκατέλειψαν, για τα παιδιά, τον άντρα, το σπίτι, την οικογένεια. Δεν είναι όμως εύκολη η επανένταξη στον κόσμο της εργασίας που είναι και κόσμος της ανεργίας των γυναικών. Έτσι, όλες οι μεγάλης ηλικίας δηλώνουν ότι θέλουν να χωρίσουν. Όμως, ανεπάγγελτες και εξαρτημένες οικονομικά και συναισθηματικά από τον άντρα δεν παίρνουν την απόφαση. Ο φόβος τις παραλύει. Που να πάνε εκείνες και τα παιδιά τους; Μέσα στη βία που δέχονται είναι και η απειλή ότι θα τους τα πάρει.

Μερικές, μας ήρθαν τέτοιες περιπτώσεις, συνταξιοδοτήθηκαν πρόωρα, πάλι για να'ναι διαθέσιμες για το σπίτι και τα παιδιά, μεγάλα πια. Η βία που δέχτηκαν μετά από την απόσυρση από τη δουλειά είναι κάποτε μια νέα

μορφή βίας του άντρα που με την ηλικία και την κρίση που φέρνει παίρνει καινούργιες μορφές.

Αυτή τη βία τη ζήσαμε και τη ζούμε στην ισότιμη οικογένεια του νέου οικογενειακού δικαίου.

Όχι πως δεν διαπιστώσαμε στο Συμβουλευτικό αλλάγες στις νοοτροπίες και στην ιδεολογία της οικογένειας, βεβαιωθήκαμε όμως πως η αλλαγή του δικαίου δε φτάνει για να φύγει η παλιά σκουριά, να τελειώσει η παλιά δουλεία και να γίνει απόφαση, πράξη και αλλαγή ζωής η αγανάκτηση που μας φέρνουν οι γυναίκες. Την αλλαγή τη ζούμε στις νέες που θεωρούν απαραίτητη προϋπόθεση ζωής την απόκτηση γνώσεων που θα τους δώσουν τη δυνατότητα να'χουν ένα επάγγελμα. Αυτές φεύγουν γρήγορα, δε μένουν, δε δέχονται τη βία του άλλου «Πήρα τη μικρή κι έφυγα, θα κάνω το Αγροτικό μου στο Έβρο» λει μια νεαρή γιατρός. «Βρήκα δουλειά σ'ένα παιδικό σταθμό», «Ξαναγύρισα στο κομμωτήριο». Το ίδιο και μερικές μεγάλες, γενναίες, που παίρνουν αποφάσεις, διεκδικούν χαμένα δικαιώματα, αλλάζουν ζωή.

Από τη δουλειά μας του Συμβουλευτικού, τις ιστορίες ζωής που μας εμπιστεύτηκαν οι γυναίκες, το μήνυμα είναι αισιόδοξο: η επαγγελματική κατάρτιση, η οικονομική αυτονομία των γυναικών είναι η προϋπόθεση για μια ισότιμη, χωρίς βία οικογένεια.

Έλια Κολοκυθά
Υπεύθυνη του Νομικού
Συμβουλευτικού Τμήματος του Σ.Δ.Γ.